Сьогодні над Бульйонською[1] моєю
Ключем перелітали журавлі.
Сусідський хлопчик їх помітив перший
І крикнув так, що всі повибігали
З кімнат: мій син, мудрець чотирилітній,
І тітка із ганчіркою в руках
(Вікно вона по-весняному мила),
І жінка, що не встигла зав'язати
Одного черевика, й музикант,
Якого творчість безперечний вплив
На Моцарта і на Шопена має,
І я, свого покинувши Рабле,
І, снідання покинувши, Сергій,
І навіть Шарик — пес, протиприродно
Дурний, але "с возвышенной натурой",
Як це та ж сама тітка запевняє,
І навіть горда надлюдина — Жорж,
У сьомій групі вождь непереможний.
Усі ми голови позадирали
(Крім Шарика — той просто над кущем
Жоржин проблематичних зупинився
У філософському роздумі собачім)
І в небо пальцем тикали, і слух,
І зір напруживши...
Вони летіли
Тим кутом традиційним, що малюють
У хрестоматіях; вони співали
Тим голосом жагучим, що про нього
Написано грубезні стоси-віршів,
І все було, як добрий тон велить:
І синє небо, і в повітрі запах
Гіркого листя, що перемагає
Усякі інші пахощі бульйонські,
І молоде, несміливе тепло

Несміливого сонця ранкового,
І радість наша, трохи старомодна...

Уже не чути сурем журавлиних,
Уже й самих не видно журавлів
(Востаннє жінка, найбистріша оком,
Гукнула: "Он... Дивись на ту антену,
Праворуч..."), а ми все ще стоїмо,
Все дивимося в небо спорожніле...
Не знаю, що там думають мої
Сусіди й домочадці,— ну, а я
Міркую так: коли б мені схотілось
Подати образ нашої доби
У простій алегорії,— я взяв би
Отой сталевий журавлиний ключ,
Міцну напругу, силу непохитну,
Його жадобу обріїв, його
Непереможну волю, мудрий лад
У побудові, де до того все
Скероване, щоб легше розтинати
Грудьми повітря, де ясна мета
І певний шлях, де крил незламна криця
Весняне сонце срібно відбиває,
Де все в одному подиху злилось.

1935

[1] Улиця, де жив автор у час написания цих віршів.— М. Р.